

OVER PLUIMVEE

Tekst en foto's: Monique de Vrijer

HERMAN, EEN LIEFDESGESCHIEDENIS

Herman (foto rechts) is de oorzaak van mijn kippenliefde....

Toen ik ruim vijf jaar geleden op de kinderboerderijkwam werken leerde ik een wit zijdehoen haantje kennen.

Al snel raakte ik vertederd door dit ventje en noemde hem Herman.

Herman was net even anders dan de andere kippen.

Op dat moment had ik nog nauwelijks ervaring met kippen, en wist ik nog niet hoe leuk ze waren. Ik vond Herman een geinig ding. Zo'n 'ontplofte-föhn-kip', die voor mijn voeten liep en uit mijn emmers voer probeerde te snoepen.

Daarnaast bleek Herman ook reuze eigenwijs, of misschien beter gezegd, er een geheel eigen wil op na te houden, wat ik wel grappig vond.

Herman woonde namelijk niet in het kippenhok zoals alle andere kippen die we hebben. Hij was bij ons hangbuikzwijn Beethoven ingetrokken, naast het kippenhok en de kippenwei. Als je Herman in het kippenhok zette, dan liep hij meteen door naar buiten. En via een kleine opening in het hek kroop hij dan het erf weer op.

Elke morgen stond hij tegelijk met Beethoven op en kraaide het erf wakker. Vervolgens maakte hij een rondje met Beethoven, ik vermoed pratend over de dingen des levends. Om daarna zijn ding te gaan doen.

Rond etenstijd at Herman altijd met Beethoven mee, maar –zo had ik me bedacht- omdat varkensvoer vast wat zwaar op de maag moest liggen, begon ik Herman apart te voeren van Beethoven.

Herman en ik raakte al snel bevriend.

Als ik op het erf aan het werk was kwam Herman kritisch mee kijken. Als ik pauze had en een bak koffie buiten dronk, kwam hij een praatje maken.

Als ik hem riep kwam hij al aanhuppen om met me mee te lopen naar zijn voerplekje.

Boven en rechts:
Herman en Beethoven, het hangbuikzwijntje;
altijd samen eten..

Als er opdringerige mensen of pauwen in de buurt kwamen kroop hij achter mijn benen, om vervolgens natuurlijk heel stoer commentaar te gaan staan leveren.

En soms, heel soms, maakte Herman een dansje voor mij!

Herman was helemaal verweven in mijn dagelijkse kinderboerderijleven.

Wat me op den duur begon op te vallen was dat Herman een groot gedeelte van de dag voor de deur van het kippenhok stond te mijmeren.

Maar hij wilde toch helemaal niet in dat kippenhok zijn? Wat bleek? In het kippenhok woonde een heel klein wit zijdehennetje, Mihoen genaamd.

Links: Mihoen, het witte Zijdehoen hennetje.

Herman werd smoorverliefd op Mihoen en sjanste een groot gedeelte van de dag voor de gazen deur van het kippenhok, die hem scheidde van de liefde van zijn leven.

Mihoen was meer verlegen, maar was toch verdacht vaak bij de gazen deur te vinden!

Nadat ik dat een paar dagen had aangekeken besloot ik de deur van het kippenhok gewoon maar open te zetten. Mihoen sprong over de drempel zo Hermans wereldje in.

Vanaf die dag was het dik aan tussen Herman en Mihoen. Waar Mihoen was, was Herman en andersom. Herman danste en sjanste dat het een lieve lust was. De hele dag zocht hij de lekkerste dingetjes op het erf, om met een hoog pok-pok-pok Mihoen te roepen als hij iets had gevonden.

Mihoen trok vervolgens ook bij Beethoven in, en dolgelukkig kon ik die twee 's avonds knus in Beethovens hokje zien zitten. Beethoven vond het allemaal prima, vooral omdat hij kon genieten van de eitjes die Mihoen in zijn hokje legde.

Mihoen beviel het leventje met Herman buiten het kippenhok wel, al begon de vrijheid wel steeds wat meer te trekken. Al snel kwam ik ze voor de boerderij al tegen als ik 's morgens aan kwam fietsen. Een zenuwachtige Herman en een druk spittende Mihoen, in de perkjes buiten de kinderboerderij. Herman vond het maar niks om de boerderij te verlaten, maar liet Mihoen voor geen goud alleen. Opgelucht zag ik Herman dan zijn vriendin roepen als hij mij in het oog kreeg, want dan kwam ze tenminste weer mee terug naar de boerderij.

De zomer verstreek en de winter kwam. Vaak zaten Herman en Mihoen met z'n tweeën als een verlopen pluizenbol te schuilen onder een konijnen hok als het weer eens stortregende, maar het geluk straalde er van af.

Het viel ook veel bezoekers op wat een leuk stel die 2 rare pluizige kippen toch

vormden en vaak is er vertederd naar ze gekeken en over ze gepraat.

Tot ik op een morgen Herman ontredderd aan trof bij Beethovens hokje. Hij was zenuwachtig aan het tokken om vervolgens weer het hok in te gaan en er weer uit te komen..... En nergens een spoor van Mihoen.

Met bonzend hard maakte ik Beethovens hok open, en daar lag Mihoentje....dood.

Herman begreep er maar niks van. Hij bleef Mihoentje maar roepen.

Nadat ik Mihoen voor hem had neergelegd deed hij zijn dansje voor haar. Hij duwde tegen haar aan, en keek me vervolgens aan.

Vanaf die dag was Herman niet meer dezelfde. Verloren struinde hij over het erf en zat maar wat te zitten. Ik maakte me grote zorgen en probeerde hem wat extra te vertroetelen. Heel langzaam kwam er iets van Herman weer terug, maar hij is nooit meer de oude geworden.

Hij werd een echte vrijgezel. Hij liep alle kippenhokjes af en had in elk rennetje een ander hennetje. Maakte ruzie met de furieuze haantjes in de rennetjes en was verder totaal onverschillig. Niet veel later vond ik ook Herman, de oorzaak van mijn kippenliefde, dood.

Zes jaar is hij geworden, en wat heb ik een hoop plezier met hem gehad. Zoveel heeft hij me geleerd en laten zien. Hoe zorgzaam een klein wit pluizig haantje voor zijn grote liefde kan zorgen. Hoe hij eten voor haar zoekt, zijn lekkerste hapjes weggeeft en haar ten alle tijden dapper beschermd. Zijn onweerstaanbare dansje en zijn indrukwekkende kukel.

Ook kippen kennen echte liefde!
En door Herman ben ik ook van kippen gaan houden.

